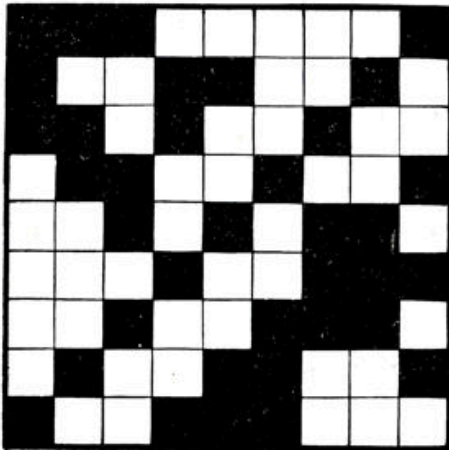

GOED NADENKEN EN ANTWOORDEN

Ziehier de oplossing van de in het vorige nummer geplaatste vraag.

DE BETEKENIS VAN EEN NAAM

HEBBEN WE WEL EENS GELET OP DE betekenis der namen? Neen? Het is anders zeer leerzaam daarop te letten. Niet alleen bij onze Nederlandsche namen, maar ook bij die van andere volken. Men leert de volksziel kennen uit de namen, welke de menschen dragen!

Letten we op de Joodsche namen, dan treffen ons de vele namen, waarin de Godsnaam voorkomt of die indirect met God in verband gebracht kunnen worden: Joab, Daniël, Samuël, Joël, al vast al die namen, waarin de letters Jo en El voorkomen. Dat doet ons duidelijk zien, dat het Joodsche volk van ouds een volk was, dat zich hield bij God en Zijn dienst.

De oude Grieken gaven gaarne namen, waarin ook godennamen verwerkt waren, maar, overmits hun goden gepersonifieerde menselijke deugden of ondeugden waren, lag daarin opgesloten een zekere verheerlijking van den mensch. Ook wanneer deze lagen buiten de sfeer van den zoo druk bevolkten godenberg, den Olympos. De naam Sophia, ook onder ons nog gangbaar, beteekent bijvoorbeeld Wijsheid. Verheerlijking dus van menschelijk verstand en inzicht.

Van de Romeinen zouden we op dit gebied kunnen noemen de gewoonte om dochters en zonen te noemen naar de oude aanzienlijke geslachten, waaruit ze gesproten waren: Octavius, Julius, Junius, en hun vrouwelijke afleidingen. We kunnen daarin zien de verheerlijking van het eigen geslacht, van de eigen familie. Dus eigen roem.

De oude Germanen waren reeds vechtersbazen. Het best bewapende en meest geoefende leger uit die dagen, dat der Romeinen, werd in het Teutoburgerwoud door hen verslagen, terwijl ze zich nog kleedden in dierenhuiden en weinig andere wapens tot hun beschikking hadden dan spies en knots en strijdbijl. Vandaar ook namen als Bernard, een man met een hart als een beer, en andere, waaruit persoonlijke dapperheid en strijdlust bleek.

Van de oude Christenen lezen we, dat ze in Anti-ochië voor het eerst Christenen genoemd werden. Maar deze naam legde verplichtingen op. In de namen, welke ze aan hun kinderen gaven, bleek reeds de wil

der ouders om als geloovigen te leven. De oude naam Johannes (Godsgeschenk) evenals Theodorus spreekt daarvan. Irenaeüs is een drager van den vrede, Timotheüs is iemand, die God vreest. We noemen er maar enkelen. Later kwam ook de naam Christianus en Christina op. Of de eerste Christenen zekeren schroom gehad hebben om hun kinderen dien veelzeggenden, maar ook tot groote dingen verplichtenden naam te geven?

Onze namen zeggen niets meer. De naam moet wezen de openbaring van het wezen. Vóór nog iets van ons wezen blijkt, krijgen we al onze voornamen. Is hier iedere Christiaan een Christen? Iedere Frederik een man rijk aan vrede?

Maar dragen we zulk een goeden naam, dan legt die ons verplichtingen op. Den Christennaam moet ieder hooghouden, die hem dragen mag. Wie dien naam door het slijk sleurt, draagt ertoe bij, dat de naam van Christus gelasterd wordt.

Tenslotte zal ieder, die uit genade zalig worden mag, die overwint, een nieuwen naam krijgen — naar de belofte in de Openbaring van Johannes — een nieuwen naam, dien niemand kent dan die hem draagt.

Het zal een naam wezen, die zeer zeker herinneren zal aan het werk van God, in ons leven gewrocht.

Geldt dan in *dezen* tijd het Engelsche spreekwoord: what is in a name (wat steekt in een naam?), van dien nieuwen naam zal men zeker kunnen zeggen: deze naam bergt alles, want hij zegt volkomen, wie en wat we in het nieuwe Jeruzalem zijn.

ST.

DE DOOD VAN KEIZER FREDERIK BARBAROSSA 1190

DEN 3^{EN} OCTOBER 1187 WAS HET PLEIT beslecht. Jeruzalem gaf zich over en zegevierend deed sultan Saladin zijn intocht in de heilige stad. Van de tinnen des tempels werd het symbool der Christenheid, het kruis, weggerukt en onder het gejubel der Saracenen: „Allah abkar! God is groot!” werd de kerk der Christenen opnieuw tot moskee gewijd.

Het was Wilhelm, de aartsbisschop van Tyrus, die het eerst de treurmare naar Europa bracht. Groot was de verslagenheid en in rouwgewaad gehuld gingen de zangers Europa door om in burchten en kasteelen in klagelijke liederen de ramp te verhalen, die de Christenheid had getroffen.

Paus Urbanus III werd zóó aangeprepen door het verlies der stad, dat hij kort daarna stierf van smart.

Doch de passie van het land Kanaän herleefde weer.

Op de grenzen van Normandië beloofden Philip August van Frankrijk en Hendrik II van Engeland elkander bij handslag, dat zij niet zouden rusten, vóór Jeruzalem weer aan de handen der Turken was ontruikt.

Toen sprong in Duitschland de oude keizer Frederik Barbarossa op van zijn troon en zwoer, dat hij zijn zwaard en de bloem van Duitschlands ridderschap verpandde aan de heilige zaak.

Keizer Frederik, om zijn rooden baard door de Italianen Barbarossa genoemd, had een hoog besef van zijn keizerlijke waardigheid. Hij was er van overtuigd, dat God hem over de aarde, de kerk en den paus macht had geschonken en dat het daarom zijn heilige plicht was dezen kamp tegen de Turken te aanvaarden.

Het is waar, in Italië was de keizer niet gelukkig

geweest in zijn ondernemingen. Tot zevenmaal toe had hij geprobeerd verschillende steden aan zijn macht te onderwerpen, doch tevergeefs. En slechts het huwelijk van zijn oudsten zoon Hendrik met Constance, de tante van den kinderloozen Roger, kon hem in de toekomst verzekeren van het bezit van Napels en Sicilië.

Toch was Frederik in den strijd een geducht tegenstander en Hendrik de Leeuw, de trotsche Welf, had het hoofd voor den kloeken Hohenstauf moeten buigen.

Europa leefde op, bij het hooren van de tijding, dat Frederik ten kruistocht zou trekken.

In de omgeving van den keizer ried men hem de onderneming af. Men wees den keizer op zijn hoogen leeftijd, hij was de 67 reeds gepasseerd, doch Frederik wilde niet hooren.

„Al ben ik 67 jaar oud,” zoo sprak hij kloek, „toch heb ik nog kracht genoeg, om mij, zooals mijn waardigheid het vereischt, aan het hoofd der Christenheid te plaatsen.”

Niets kon hem doen terugkomen op zijn besluit en met spoed begon de keizer zijn maatregelen te nemen. Zijn leger zou uitsluitend uit mannen bestaan en niemand, die niet minstens honderd gulden bezat, werd in het leger opgenomen.

Tot in de kleinste bijzonderheden werd alles voor den kruistocht geregeld.

Hij zond gezanten naar Hongarije en Konstantinopel en al wilde de listige Isaac Angelus hem moeilijkheden in den weg leggen, hij eindigde toch met Frederik zijn hulp toe te zeggen, zelfs werden er door de edelen eerst maatregelen genomen voor het verplegen en vervoeren van zieken en gewonden.

Isaac Angelus behandelde Frederiks gezanten buitengewoon beleedigend. Hij overlaadde hen met spot en hoon en liet hen zelfs in een vunzigen kerker opsluiten. Toen kort daarop gezanten van Isaac bij Frederik kwamen, behandelde de keizer die mannen met buitengewone hoffelijkheid en voorkomendheid: dat was Barbarossa's wraak.

In Klein-Azië begon de strijd met de Turken en met het klimaat. De gloeiende zon kwelde de kruisvaarders en niet minder de honger en de dorst. Sultan Kilidsj Arslan, ziende de ellende van het kruisleger, wilde slechts op vernederende voorwaarden den doortocht toestaan. Doch Frederiks kloeke antwoord toonde hem wien hij voor had. Tot de gezanten zeide hij: „De manier om den doortocht met goud en zilver te koopen, komt niet overeen met mijn keizerlijke waardigheid, noch met de gewoonte der Christen-ridderschap. Wij zullen ons met de hulp des Heeren, voor Wien wij strijden, en ons goed zwaard een weg banen.”

Al spoedig daarop kwam het te Iconium tot een bloedigen strijd, waarin de kruisvaarders de overwinning behaalden. De stad werd genomen en de grootste hinderpalen waren daarmee weggenomen.

Het had er nu alles van dat het groote doel bereikt zou worden. Zoo geducht was Frederiks macht, dat de groote Saladin herhaaldelijk gezanten zond, om te onderhandelen over den vrede.

Begin Juni uit Seleucië opgebroken voerde de weg van het kruisleger over een snelstroomende rivier. Slechts een zwakke brug verbond de beide oevers, en daardoor kon de overtocht slechts langzaam geschieden.

Het ging den vurigen grijsaard veel te langzaam en daar hij bovendien iets te bespreken had met zijn zoon hertog Hendrik, die zich reeds aan de andere zijde bevond, dwong hij zijn paard de rivier in te gaan, om zwemmend den anderen oever te bereiken. Men waarschuwde den keizer nog, dat in dit bergland de rivieren soms gevaarlijke draaikolken konden hebben, doch de keizer liet zich niet van zijn voornemen afbrengen.

Nauwelijks echter bevond hij zich in het water of de bruisende stroom greep hem aan en slingerde hem van zijn paard. Hij kwam daarbij met zijn hoofd tegen een boomstam terecht en zonk onmiddellijk naar de diepte. Van twee, drie kanten begaf men zich aanstonds te water, doch toen het gelukte den keizer op het droge te brengen, had hij reeds den geest gegeven.

Droefheid en vertwijfeling greep het kruisleger aan. Men had niet alleen den vorst en veldheer van het leger, maar ook den vader en beschermer verloren. De dood van Frederik Barbarossa werd de ondergang van het Duitsche kruisleger. Wel nam Frederik van Zwaben het bevel aanstonds op zich, doch kort daarop stierf ook hij, tengevolge van een ziekte.

Spoedig daarna loste het Duitsche leger zich op en de tocht, die zoo goed was voorbereid en zoo hoopvol begonnen, liep uit op een totale mislukking.

P. DE ZEEUW J.GZN

Barbarossa dwingt zijn paard de rivier in te gaan.